

PORT
PAYÉ
HELLAS

'Ελεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: 'Ο Μητροπολίτης 'Αττικής και Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ
'Αριθμός φύλλου 219

16 Δεκεμβρίου 2007

«Ἐκζητοῦντες ποῦ ἐτέχθη...»

Ματαιότης ἐστί ματαιοτήτων ἅπαντα,
 ἀλλ' οὐδεὶς ἐν ἡμῖν ταῦτα φρονῶν εὐρίσκεται·
 οἱ μὲν γάρ πλανῶνται, οἱ δέ καὶ πλανῶσιν·
 διό, παρθένε, χάρις τῷ τόκῳ σου δι' οὗ ἔλυτρώθημεν
 οὐ μόνον πλάνης, ἀλλὰ καὶ θλίψεως
 τῶν χωρῶν πασῶν ὧν περ διήλθομεν,
 ἔθνων ἀσήμων, γλωσσῶν ἀγνώστων,
 περιερχόμενοι τὴν γῆν καὶ ἐξερευνῶντες αὐτήν
 μετὰ λυχνου τοῦ ἄστρου, ἐκζητοῦντες ποῦ ἐτέχθη
 παιδίον νέον, ὁ πρό αἰώνων Θεός.
 (Μηνὶ Δεκεμβρίῳ κε' τῆς Χριστοῦ γεννήσεως, ἦχος γ', φέρον ἀκροστιχίδα
 τοῦ ταπεινοῦ Ρωμανοῦ ὕμνος).

Μετὰ φραση

“Όλα σέ τοῦτο τό φθαρτό καὶ ἐφήμερο κόσμο εἶναι μάταια.

Ματαιότητα ματαιοτήτων.

Ἄλλά, κανένας ἀπό μᾶς

δέ φτάνει στήν ὀριμότητα

νά σκέφτεται ἔτσι.

Κάποιοι ἀπ' τόν κόσμο μας πλανοῦν τούς γύρω τους.

Καί κάποιοι ἄλλοι πλανῶνται.

Γιά τοῦτο τό λόγο, Παρθένε, χάρη στό δικό σου Τόκο,

πού μᾶς λύτρωσε,

ὄχι μόνο ἀπ' τὴν πλάνη

ἀλλά κι ἀπ' τὴ θλίψη τῆς καταπίεσης

ἄλλων ἐκείνων τῶν χωρῶν,

ἀπ' τίς ὁποῖες περάσαμε,

ἀπ' τὰ ἄσημα ἔθνη

κι ἀπ' τίς ἀγνωστες γλώσσες,

καί πού τίς γνωρίσαμε,

γυρνώντας στή γῆ

καί ἐξερευνώντας τὴν

μέ λυχνάρι τό ἄστρο,

ψάχνοντας, ποῦ γεννήθηκε

ὡς νέο παιδί,

ὁ προαιώνιος Θεός.

Ἐμπειρίες αἰώνων

ίφνιδιαζει, ὡς τολμηρή καί ἀπρόσφορη, ἡ ἄποψη, πῶς τό αἴτημα τῆς νομοθετικῆς καί πρακτικῆς ἀποδέσμευσης τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τό θεσμικό πλαίσιο τῆς Πολιτείας δικαιούται νά τό παρουσιάσει καί νά τό ὑποστηρίξει, μέ τή δική του ἐκκλησιολογική καί ἱστορική διαλεκτική, ἕνας λειτουργός τοῦ πανίερου Θυσιαστηρίου.

Οἱ εἰσηγήσεις, γιά τό χωρισμό Κράτους-Ἐκκλησίας, ἤχοῦν μονόπαντα, ἀπό τά στρατηγεῖα τῆς ἀπέναντι ὀχθῆς. Οἱ ἀκοές μας ἔχουν στομώσει ἀπό τά μακρόσυρτα, ἤχηρά συνθήματα καί ἀπό τίς νευρώδεις ἀπαιτήσεις τῶν ἐκπροσώπων τοῦ στρατευμένου ἀθεϊσμοῦ καί τῶν διαφημιστῶν τοῦ, πνευματικά ἀχρωμάτιστου, ἀλλά ὁμοιόμορφου, παγκοσμιοποιημένου ἐκσυγχρονισμοῦ. Τόν ὀρυμαγδό τόν ἐντοπίζουμε-δεκαετίες τώρα-νά ξεσηκώνεται ἀπό τά στρατηγεῖα τῆς μανιακῆς ἀντεκκλησιαστικῆς προπαγάνδας καί νά περνάει στήν πίστα τῶν κοινωνικοπολιτικῶν ἀντιπαραθέσεων ὡς προοπτική «πολιτιστικῆς ἀνάπτυξης» καί «προόδου».

Ἀπό τήν ἐκκλησιαστική μας διοίκηση δέν ἐκπορεύεται στίγμα ἀπο-

δοχῆς τῶν κοσμικῶν αἰτημάτων. Ἀντίθετα, τά πρακτορεῖα τῶν ἐκκλησιαστικῶν εἰδήσεων καί, προπάντων, οἱ ἐπίσημες καθέδρες τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀξιωματούχων ἐκπέμπουν «σῆμα κινδύνου». Διαμαρτύρονται «στεντορεῖως», ὅτι ὁ χωρισμός, ἂν ἀποτολμηθεῖ καί πραγματοποιηθεῖ, θά εἶναι χτύπημα προδοτικό κατά τῆς Ἐκκλησίας, τῆς «τροφοῦ τοῦ Ἔθνους», καί ἀπόπειρα ἄρνησης καί ξεπουλήματος τῶν πνευματικῶν ἀξιών, πού ἐμπλουτίζουν τό ἱστορικό μας θησαυροφυλάκιο.

Μέσα σ' αὐτό τό ἐπικοινωνιακό καί δημοσιογραφικό πλαίσιο, ἡ ἐμφάνιση ἀντίστροφων ἀπόψεων ἀπό ἕνα ὑπέρητη τῆς Ὁρθόδοξης ἑλληνικῆς μας Ἐκκλησίας κινδυνεύει νά ἐρμηνευτεῖ ὡς ἀνορθογραφία. Ὡς ἐπικίνδυνη ἀποστασιοποίηση ἀπό τίς δομές, πού λειτουργοῦσαν «γόνιμα»(!), ἐπί σειρά αἰώνων καί ὡς ἀνορθόδοξη σύναψη πρωτοκόλλου φιλίας μέ τό ἐκκοσμικευμένο μοντέλο τῆς παγκοσμιοποιημένης, σύγχρονης, κουλτούρας, πού βρίσκεται σέ ἀέναη μεταλλαγή καί ἐξέλιξη, ὄχι, ὅμως, μέ πειστική πρόταση ἀνθρωπιστικοῦ ὁράματος καί μέ ἀποδεκτὴ ἐγγύηση σεβασμοῦ τοῦ προσώπου καί τῆς ἐλευθερίας του.

Αὐτές μπορεῖ νά εἶναι οἱ πρώτες ἀν-

τιδράσεις, στό ἄκουσμα, ὅτι ἕνας λειτουργός τῆς Ἐκκλησίας γυρίζει τὰ νῶτα στό σχῆμα τῆς πλοκῆς καί συνεργασίας(;) Πολιτείας καί Ἐκκλησίας, πού ἐπιβλήθηκε καί-μέ ἐνθουσιασμό ἢ μέ γογγυσμό-βιώθηκε ἐπί σειρά αἰώνων καί χαιρετίζει, μέ προσδοκίες ἐκκλησιαστικῆς ἀνακαίνισης, τήν πρόταση τοῦ χωρισμοῦ καί τῆς πλήρους ἀνεξαρτοποίησης τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος.

Χρέος μου νά προσφέρω περισσότερες καί διαφανέστερες ἐξηγήσεις. Καί, σάν εἰσαγωγή σ' αὐτή τήν προσπάθειά μου, θά παραθέσω δυό ἀποσπάσματα ἐπιστολῶν τοῦ θεοφώτιστου ποιμένα τῆς Ἐκκλησίας μας, τοῦ Μεγάλου Βασιλείου. Οἱ ἐπιστολές αὐτές ἀποτελοῦν ντοκουμέντα τῶν ἱστορικῶν καί ἐκκλησιαστικῶν ἐξελίξεων, πού πραγματοποιήθηκαν μετά τήν κατάπαυση τῶν διωγμῶν. Ἀφοῦ ἡ Ἐκκλησία εἶχε βρεῖ θέση ἀναγνώρισης καί τιμῆς στήν αὐτοκρατορία. Καί ἀφοῦ ἡ παρασκηνιακή διαπλοκή τῶν παραγόντων τοῦ παλατίου καί κάποιων ἡγετικῶν στελεχῶν τῆς Ἐκκλησίας εἶχε παρουσιάσει τά πρῶτα νοσηρά καί καταστροφικά της συμπτώματα.

Κατά τή συγκεκριμένη ἱστορική περίοδο, πού ἡ γενναιότητα σφράγιζε καί δραστηριοποιοῦσε τήν φωτισμένη προσωπικότητα τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, ἡ αὐτοκρατορική αὐλή, ἀνώριμη στους θεολογικούς διαλόγους, ὑπέκυψε στή φραστική πολιορκία, πού τῆς εἶχαν στήσει οἱ αἰρετικοί-Ἀρειανοί. Δέχτηκε τήν πλανεμένη διδαχή τους. Καί ἐξαπέλυσε διωγμό ἐναντία στους ἀνυπεράσπιστους Ὁρθόδοξους.

Ὁ ἁγιασμένος καί φωτισμένος Ἐπίσκοπος τῆς Καισάρειας, ὁ Μέγας Βασίλειος, στά τέλη τοῦ 371 ἢ ἀρχές τοῦ 372, μέ Συνοδική ἐπιστολή, πού τή συνέταξε ὁ ἴδιος καί τήν προσυπόγραφαν τριανταδυό Ἐπίσκοποι τῆς ἀνατολῆς, ἀπευθύνθηκε στους Ἐπισκόπους τῆς Ἰταλίας καί τῆς Γαλλίας, ἐξέθεσε τὰ γεγονότα, τίς ἀνησυχίες του καί τούς προβληματισμούς του καί, ἀνάμεσα στά ἄλλα, τούς ἔγραψε:

«...Ἀνατέτραπται μέν τὰ τῆς εὐσεβείας δόγματα, συγκέχυνται δέ Ἐκκλησίας θεσμοί. Φιλαρχίαι δέ τῶν μή φοβουμένων τόν Κύριον ταῖς προστασίαις ἐπιπηδῶσι καί ἐκ τοῦ προφανοῦς λοιπόν ἄθλον δυσσεβείας ἢ προεδρία πρόκειται, ὥστε ὁ τὰ χαλεπώτερα βλασφημίας εἰς ἐπισκοπὴν λαοῦ προτιμότερος. Οἷχεται σεμνότης ἱερατικῆ, ἐπιλελοίπασιν οἱ ποιμαίνοντες μετ' ἐπιστήμης τό ποιμνιον τοῦ Κυρίου, οἰκονομίας πτωχῶν εἰς ἰδίας ἀπολαύσεις καί δώρων διανομάς παραναλισκόντων αἰετῶν φιλαρχούντων. Ἡμαύρωται κανόνων ἀκρίβεια, ἐξουσία τοῦ ἁμαρτάνειν πολλή. Οἱ γάρ σπουδαῖς ἀνθρωπίναις παρελθόντες ἐπί τό ἄρχειν ἐν αὐτῷ τούτῳ τῆς σπουδῆς τήν χάριν ἀνταναπληροῦσι τῷ πάντα πρός ἡδονήν ἐνδιδόναι τοῖς ἁμαρτάνουσιν. Ἀπόλωλε κρῖμα δίκαιον, πᾶς τις τῷ θελήματι τῆς καρδίας αὐτοῦ πορεύεται. Ἡ πονηρία ἄμετρος, οἱ λαοί ἀνουθέτητοι, οἱ προεστώτες ἀπαρρησίαστοι. Δούλοι γάρ τῶν δεδωκότων τήν χάριν οἱ δι' ἀνθρώπων ἑαυτοῖς τήν δυναστείαν κατακτησάμενοι. Ἦδη δέ καί ὄπλον τισί τοῦ πρός ἀλλήλους πολέμου ἡ ἐκδίκησις δῆθεν τῆς ὀρθοδοξίας ἐπινενόηται, καί τὰς ἰδίας ἔχθρας ἐπικρουσά-

μενοι υπέρ της εύσεβειας έχθραίνουν κατασηματίζονται. Άλλοι δέ τόν επί τοῖς αἰσχίστοις ἐκκλίνοντες ἔλεγχον τοὺς λαούς εἰς τήν κατ' ἀλλήλων φιλονικίαν ἐκμαίνουσιν, ἵνα τοῖς κοινοῖς κακοῖς τό καθ' ἑαυτοὺς συσκιάσωσι. Διό καί ἄσπονδος ἔστιν ὁ πόλεμος οὗτος, τῶν τά πονηρά εἰργασμένων τήν κοινήν εἰρήνην ὡς ἀποκαλύπτουσιν αὐτῶν τά κρυπτά τῆς αἰσχύνης ὑφωμένων. Ἐπί τούτοις γελῶσιν οἱ ἄπιστοι, σαλεύονται οἱ ὀλιγόπιστοι· ἀμφίβολος ἡ πίστις, ἄγνοια κατακέχυται τῶν ψυχῶν, διά τό μιμεῖσθαι τήν ἀλήθειαν τοὺς δολοῦντας τόν λόγον ἐν κακουργίᾳ. Σιγᾷ μὲν γάρ τά τῶν εὐσεβούντων στόματα, ἀνεῖται δέ πᾶσα βλάσφημος γλῶσσα· ἐβεβηλώθη τά ἄγια, φεύγουσι τοὺς ἐκτενήριους οἴκους οἱ ὑγιαίνοντες τῶν λαῶν ὡς ἀσεβείας διδασκαλεῖα, κατά δέ τās ἐρημίας πρὸς τόν ἐν τοῖς οὐρανοῖς Δεσπότην μετὰ στεναγμῶν καὶ δακρῦων τās χεῖρας αἴρουσιν...» (Πρὸς Ἰταλοὺς καὶ Γάλλους).
(Μετάφραση)

(Τά δόγματα τῆς εὐσέβειας ἔχουν ἀνατραπεῖ καὶ ἔχουν περιέλθει σέ σύγχυση οἱ θεσμοί τῆς Ἐκκλησίας. Καί οἱ φιλοδοξίες ἐκείνων, πού δέ φοβοῦνται τόν Κύριο, εἰσπηδοῦν στά ἀξιώματα καί, ἀνοιχτά, ἡ προεδρία τῆς Ἐπισκοπῆς προσφέρεται ὡς ἄθλος τῆς δυσσέβειας, ἔτσι, πού νά εἶναι προτιμότερος στό ἔργο τῆς προστασίας τοῦ λαοῦ ἐκεῖνος πού ἔχει βλαστημήσει χειρότερα. Ἐχει φύγει ἡ ἱερατική σεμνότητα. Λιγότεψαν ἐκεῖνοι, πού ποιμαίνουν μέ ἐπιστήμη τό ποῖμνιο τοῦ Κυρίου. Οἱ φίλαρχοι καταναλώνουν πάντοτε τίς προσφορές, πού κάνουν οἱ πιστοί γιά τή βοήθεια τῶν φτωχῶν, στήν ἐξυπηρέτηση τῶν δικῶν του ἀπολαύσεων

καί στή διανομή δώρων. Ἐχει ἀμαυρωθεῖ ἡ ἀκρίβεια τῶν Κανόνων. Ἡ ἐλευθερία, γιά νά ἀμαρτάνουν οἱ ἄνθρωποι, εἶναι πολλή. Καί τοῦτο, γιατί ἐκεῖνοι, πού κατέκτησαν τήν ἐξουσία νά ἄρχουν, μέ ἀνεπίτρεπτες ἐξυπηρετήσεις, ἀνταποδίδουν τήν ἐξυπηρετηση μέ τοῦτο, μέ τό νά παρέχουν σέ κείνους, πού ἀμαρτάνουν, κάθε ἐλευθερία στήν ἀπόλαυση τῶν ἡδονῶν. Ἐχει χαθεῖ ἡ δικαιοκρασία. Ὁ καθένας πορεύεται σύμφωνα μέ τά θελήματα τῆς καρδιάς του. Ἡ πονηρία ἔχει καταντήσει ἄμετρη. Οἱ λαοί μένουν ἀνουθέτητοι. Οἱ προεστώτες δέν ἔχουν καμμία παρρησία. Γιατί αὐτοί, πού κατέκτησαν τή δυναστεία μέ τή βοήθεια ἀνθρώπων, ἔχουν καταντήσει δοῦλοι ἐκείνων, πού τοὺς ἔδωσαν αὐτό τό χάρισμα. Καί ἤδη, σάν ὄπλο τοῦ ἀναμεταξύ τους πολέμου, ἔχει ἐπινοηθεῖ ἡ δῆθεν ὑπεράσπιση τῆς Ὁρθοδοξίας. Καί, κρύβοντας κάτω ἀπό τόν ἰσχυρισμό αὐτό τις δικές τους ἐχθρότητες, ὑποκρίνονται, ὅτι μάχονται γιά τήν εὐσέβεια. Ἄλλοι δέ, γιά νά ξεφύγουν τόν ἔλεγχον τῶν λαϊκῶν γιά τίς αἰσχροτάτες πράξεις τους, τοὺς ἐρεθίζουν νά φιλονικοῦν ἀναμεταξύ τους, ὥστε μέσα στό κλίμα τῶν κοινῶν κακῶν νά ἐπισκιασσοῦν τά δικά τους. Καί ὁ πόλεμος αὐτός εἶναι ἄσπονδος, ἐπειδή ἐκεῖνοι, πού ἐργάζονται τά πονηρά, φοβοῦνται, ὅτι ἡ κοινή εἰρήνη θά γίνει ἀφορμή νά ἀποκαλυφθοῦν οἱ κρυφές πράξεις τῆς κατασχύνης τους. Γι' αὐτό, γελοῦν οἱ ἄπιστοι. Σαλεύονται οἱ ὀλιγόπιστοι. Ἡ πίστη παρουσιάζεται ἀμφίβολη. Ἡ ἄγνοια πλημμυρίζει τίς ψυχές. Καί αὐτό, γιατί ἐκεῖνοι, πού νοθεύουν τό λόγο τοῦ Θεοῦ, προσπαθοῦν νά μιμηθοῦν τήν ἀλήθεια. Σιγοῦν τά στόματα τῶν

εύσεβων. Ἀνοίγει δέ κάθε βλάσφημη γλώσσα. Βεβηλώθηκαν τὰ ἅγια. Φεύγουν ἐκεῖνοι, πού ἔχουν ὑγιές φρόνημα, ἀπό τούς εὐκτήριους οἴκους, γιατί τούς βλέπουν νά εἶναι διδασκαλεῖα τῆς ἀσέβειας. Τρέχουν στίς ἐρημίες. Ἐκεῖ, μέ στεναγμούς καί δάκρυα, σηκώνουν τὰ χέρια, καί ἱκετεύουν τό Δεσπότη, πού βρίσκεται στόν οὐρανό).

Θά ζητήσω τήν ἄδειά σας, νά παραθέσω καί ἕνα δεύτερο θρηνώδες ξέσπασμα, ἀπόσπασμα ἀπό μιά ἄλλη ἐγκύκλιο ἐπιστολή τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, τοῦ φωτισμένου καί πονεμένου ποιμένα, πού τήν ἀπευθύνει, κατά τήν ἀνοιξη τοῦ 376 στούς ἴδιους ἀποδέκτες.

«Διωγμός κατεῖληφεν ἡμᾶς, ἀδελφοί τιμιώτατοι, καί διωγμός ὁ βαρύτατος. Διώκονται γάρ ποιμένες, ἵνα διασκορπισθῶσι τὰ ποίμνια. Καί τό βαρύτατον, ὅτι οἱ μέν κακούμενοι ἐν πληροφορία μαρτυρίου τὰ πάθη δέχονται, οἱ δέ λαοί οὐκ ἐν μαρτύρων τάξει τούς ἀθλητάς θεραπεύουσι διά τό Χριστιανῶν ὄνομα ταῖς διώκουσι περικεῖσθαι. Ἐν ἔστιν ἔγκλημα νῦν σφοδρῶς ἐκδικούμενον, ἡ ἀκριβής τήρησις τῶν πατρικῶν παραδόσεων. Διά τοῦτο ἀπελαύνονται μέν τῶν πατρίδων οἱ εὐσεβεῖς, πρὸς δέ τὰς ἐρημίας μετοικίζονται. Οὐ πολιά παρά τοῖς κριταῖς τῆς ἀδικίας αἰδέσιμος, οὐκ ἄσκησις εὐσεβείας, οὐ πολιτεία κατά τό Εὐαγγέλιον ἐκ νεότητος εἰς γῆρας διανυσθεῖσα. Ἀλλά κακοῦργος μέν οὐδεὶς ἄνευ ἐλέγχων καταδικάζεται, ἐπίσκοποι δέ ὑπό μόνης συκοφαντίας ἐάλωσαν καί μηδεμιᾶς ἀποδείξεως τοῖς ἐγκλήμασιν ἐπενεχθείσης ταῖς τιμωρίαις ἐκδίδονται. Τινές δέ οὔτε ἔγνωσαν κατηγορούς οὐ-

τε εἶδον δικαστήρια οὔτε ἐσυκοφαντήθησαν τήν ἀρχήν, ἀλλ' ἄωρί τῶν νυκτῶν βιαίως ἀναρπασθέντες εἰς τήν ὑπερορίαν ἐφυγαδεύθησαν ταῖς ἐκ τῆς ἐρημίας κακοπαθείαις παραδοθέντες εἰς θάνατον. Τά δέ τούτοις ἐπόμενα γνώριμα παντί, κἄν ἡμεῖς σιωπήσωμεν· φυγαὶ πρεσβυτέρων, φυγαὶ διακόνων, παντός τοῦ κλήρου λεηλασία· ἀνάγκη γάρ ἢ προσκυνῆσαι τῇ εἰκόνι ἢ τῇ πονηρᾷ φλογί τῶν μαστίγων παραδοθῆναι· στεναγμός λαῶν, δάκρυον διηνεκές καί κατ' οἴκους καί δημοσία πάντων πρὸς ἀλλήλους ὄδυρομένων ἃ πάσχουσιν, οὐδεὶς γάρ οὕτω λίθινος τήν καρδίαν ὥστε πατρός στερηθεὶς πράως φέρειν τήν ὄρφανίαν· ἦχος θρηνοῦντων ἐν πόλει, ἦχος ἐν ἀγροῖς, ἐν ὁδοῖς, ἐν ἐρημίαις· μία φωνή ἑλεεινῆ πάντων τὰ σκυθρωπά φθεγγομένων, ἐξῆρται χαρά καί εὐφροσύνη πνευματική· εἰς πένθος ἐστράφησαν ἡμῶν αἱ ἑορταί, οἴκοι προσευχῶν ἀπεκλείσθησαν, ἀργά τὰ θυσιαστήρια τῆς πνευματικῆς λατρείας· οὐκέτι σύλλογοι Χριστιανῶν, οὐκέτι διδασκάλων προεδρίαί, οὐ διδάγματα σωτήρια, οὐ πανηγύρεις, οὐχ ὕμνωδια νυκτεριναί, οὐ τό μακάριον ἐκεῖνο τῶν ψυχῶν ἀγαλλίαμα, ὃ ἐπί ταῖς συνάξεσι καί τῇ κοινωνίᾳ τῶν πνευματικῶν χαρισμάτων ταῖς ψυχᾶς ἐγγίνεται τῶν πιστευόντων εἰς Κύριον» (Πρὸς Ἰταλούς καί Γάλλους Ἐπισκόπους, περί τῆς καταστάσεως καί συγχύσεως τῶν Ἐκκλησιῶν).

(Μετάφραση)

(Τιμιώτατοι ἀδελφοί, μᾶς κατέλαβε διωγμός. Καί, μάλιστα, διωγμός βαρύτατος. Γιατί διώκονται οἱ ποιμένες, μέ προοπτική νά διασκορπιστοῦν τὰ ποίμνια. Καί τό βαρύτατο εἶναι τοῦτο: ἐκεῖνοι, πού κακοχοῦνται, δέχονται τὰ

πάθη μέ τήν ἔσωτερική μαρτυρία, ὅτι ὑφίστανται μαρτύριο. Τά πλήθη, ὅμως, τοῦ λαοῦ, δέ σέβονται τούς ἀθλητές ὡς μάρτυρες, ἐπειδή ἐκεῖνοι, πού τούς διώκουν, φέρουν τήν ἐπωνυμία τῶν Χριστιανῶν. Αὐτή τή στιγμή ἕνα εἶναι τό ἔγκλημα, πού τιμωρεῖται σκληρά, ἡ ἀκριβής τήρηση τῶν πατρικῶν παραδόσεων. Γι' αὐτό τό λόγο ἐξορίζονται ἀπό τίς πατρίδες τους οἱ εὐσεβεῖς καί μετοικίζονται στίς ἔρημιές. Ἀπό τούς κριτές τῆς ἀδικίας δέν εἶναι σεβαστά οὔτε τά ἄσπρα μαλλιά τῶν γερόντων, οὔτε ἡ ἄσκηση τῆς εὐσεβείας, οὔτε ἡ πολιτεία τοῦ βίου, ἡ σύμφωνη μέ τό Εὐαγγέλιο, πού βιώθηκε ἀπό τή νεανική ἡλικία ἴσαμε τό γήρας. Ἀλλά, ἐνῶ κανένας κακοῦργος δέν καταδικάζεται χωρίς ἔλεγχο τῶν καταγγελιῶν, Ἐπίσκοποι, μέ μόνη τή συκοφαντία συλλαμβάνονται καί χωρίς νά προσαχθεῖ καμμιά ἀπόδειξη γιά τά ἐγκλήματα, πού τούς καταλογίζουν, παραδίνονται σέ τιμωρίες. Μερικοί, μάλιστα, ἀπό αὐτούς, οὔτε γνώρισαν κατήγορους, οὔτε εἶδαν δικαστήρια, οὔτε κἄν συκοφαντήθηκαν, ἀλλά, παρά ταῦτα, ἀργά τή νύχτα, συνελήφθηκαν βίαια καί φυγαδεύτηκαν στήν ἔξορία καί ἐκεῖ στήν ἔρημο, ἐξ αἰτίας τῶν κακοπαθειῶν, παραδόθηκαν στό θάνατο. Καί τά γεγονότα, πού ἀκολούθησαν εἶναι γνωστά σέ ὅλους, ἀκόμα καί ἂν ἐμεῖς σιωπήσουμε. Φυγές πρεσβυτέρων. Φυγές δικόνων. Ληλασία ὄλων τῶν κληρικῶν. Γιατί τούς ἀναγκάζουν νά προσκυνήσουν τήν εἰκόνα τῆς διδαχῆς, πού τούς προτείνουν καί ἂν δέν τό κάνουν, τούς παραδίνουν στήν πονηρή φλόγωση τῶν μασπίγων. Οἱ λαοί στενάζουν. Συνεχῶς τρέχουν δάκρυα, εἴτε μέσα στά σπίτια τους, εἴτε καί δημόσια ὅλοι δι-

εκτραγωδοῦν τίς περιπέτειές τους καί θρηνοῦν γι' αὐτά, πού ὑποφέρουν. Γιατί κανένας δέν ἔχει τόσο πέτρινη καρδιά, ὥστε, ὅταν στερηθεῖ τόν πατέρα του, νά ὑποφέρει μέ πραότητα τήν ὀρφάνια. Ἀκουσματα θρήνων μέσα στήν πόλη. Ἀκουσματα θρήνων στούς ἀγρούς, στούς δρόμους, στίς ἔρημιές. Ὅλοι ἐκφράζονται μέ μιὰ λυπητερή φωνή καί μέ σκυθρωπά πρόσωπα. Χάθηκε ἡ χαρά καί ἡ πνευματική εὐφροσύνη. Οἱ γιορτές μας μεταστράφηκαν σέ πένθος. Οἱ οἴκοι τῶν προσευχῶν μας ἔκλεισαν. Τά θυσιαστήριά μας ἀργοῦν καί δέν πραγματοποιοῦν τήν πνευματική λατρεία. Δέ γίνονται πιά συνάξεις Χριστιανῶν. Δέν ἀνεβαίνουν στό βῆμα οἱ δάσκαλοι τῆς ἀλήθειας. Δέν ἀκούγονται σωτήρια διδάγματα. Δέ γίνονται πανηγύρια. Οὔτε ὀλονύχτιες ὑμνωδίες. Οὔτε ἀπολαμβάνουμε ἐκεῖνο τό ἀγαλλίαμα, πού προκαλεῖται στίς ψυχές ὁσων πιστεύουν στόν Κύριο, ὅταν συνάγονται στή λατρεία καί ὅταν μετέχουν στά πνευματικά χαρίσματα. Σέ μᾶς ταιριάζει νά λέμε: «Δέν ὑπάρχει γιά μᾶς ἄρχοντας, τοῦτο τόν καιρό, οὔτε προφήτης, οὔτε ἡγούμενος, οὔτε προσφορά, οὔτε θυμίαμα, οὔτε τόπος γιά νά προσφέρουμε θυσία στόν Κύριο καί νά βροῦμε ἔλεος).

Πονεμένα τά ἀποσπάσματα τῶν ἐπιστολῶν τοῦ μεγάλου ἀγίου μας. Στάζουν θλίψη καί δάκρυ. Δέν πρόλαβε ὁ σοφός καί ἅγιος ποιμένας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Καισάρειας, ὁ Μέγας Βασίλειος, νά χαρεῖ τήν παύση τῶν διωγμῶν καί βιώνει τήν ὀδύνη τῆς ἐπικράτησης, μέ τή βοήθεια τοῦ αὐτοκρατορικοῦ σκήπτρου, τῆς ἀρειανικῆς αἵρεσης καί τῆς πνιγμονῆς τοῦ Ὁρθόδο-

ξου έκκλησιαστικοῦ πληρώματος.

Διαβάζοντας τὰ ἔμπονα ξεσπάσματα τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, κοινωνοῦμε στήν ὀδύνη τῶν πρώτων ἐμπλοκῶν, πού ἔφερε ἡ σύσφιξη τῶν δεσμῶν Κράτους καί Ἐκκλησίας καί ἡ ἀνάμιξη τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας στά ἐνδότερα τῆς Ἐκκλησίας. Ἐν, ἀπό κεῖ καί πέρα, θελήσουμε νά διατρέξουμε τή μακρότατη ἱστορική λεωφόρο τῶν ἐπόμενων αἰῶνων καί νά παρακολουθήσουμε τήν ἐξέλιξη αὐτῆς τῆς σχέσης, θά διαπιστώσουμε, πώς ἡ Ἐκκλησία συνεχῶς διώκεται καί σταυρώνεται. Ἐξωτερικά δείχνει νά πορεύεται αὐτόνομα καί νά διαμορφώνει, μόνη, τό κλίμα τῆς δόξας Της ἢ τό πινάκιο τῶν ἐνοχῶν τῆς, κατά καιρούς, ἡγεσίας Της. Ὅμως, ἡ αὐτονομία Της παγιδεύεται, σέ κάθε Της βῆμα, ἀπό τίς παρεμβατικές πρωτοβουλίες τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας καί ἀπό τίς ὑπόγειες διαπλοκές τοῦ ἀσύνετου καί καιροσκόπου κρατικοῦ καί ἐκκλησιαστικοῦ λύματος. Ἀπό τίς «δῆθεν» θετικές εἰσηγήσεις καί τούς «δῆθεν» εὐεργετικούς διακανονισμούς τῶν τρεχόντων θεμάτων, πού ἀπολήγουν σέ ζημία. Καί ἀπό τίς προκλητικά ἐπιθετικές ἐφορμήσεις κατά τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος ὄλων ἐκείνων, πού ἰδεολογικά ἐντάσσονται στό στρατόπεδο τῆς ἄρνησης.

Νηφάλια μελέτη τοῦ ἱστορικοῦ ὑλικοῦ καί ζύγισμα τῶν περιστατικῶν, ὀδηγεῖ στό συμπέρασμα, πώς ἡ σύζευξη δέν μπορεῖ νά συνεχιστεῖ. Πρέπει, κάποια στιγμή, νά διακοπεῖ. Νά κλείσει καί ἡ κεντρική πύλη τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας, ἀλλά καί ἡ πίσω πόρτα, πού δέχεται, μετά χαρᾶς καί μετά τιμῶν, τούς

ἐπίορκους καί τούς φαύλους ρασοφόρους καί τούς προωθεῖ, προνομιακά σέ ἐπικαιρες θέσεις, γιά νά ἀλώσει, «ἐκ τῶν ἔνδον» καί νά ἐξουθενώσει τήν Ἐκκλησία Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Οἱ κοσμικοί παράγοντες, (ἰδεολογικοί, πολιτικοί ἢ δημοσιογραφικοί) πού προπαγανδίζουν τό χωρισμό Ἐκκλησίας καί Πολιτείας, ἔχουν, σάν ὄραμα καί σά στόχο, τήν ἀποσυναρμολόγηση τοῦ νομικοῦ πλαισίου, πού θεσμοποιεῖ τήν Ἐκκλησία καί τή συρρίκνωση τῶν πλεονεκτημάτων καί τῆς προστασίας, πού Της ἐξασφαλίζει ὁ Νόμος. Δέν ἔχουν τίποτα νά ποῦν-καί δέν θέλουν νά ποῦν τίποτα-γιά τὰ ἐρωτηματικά, τούς προβληματισμούς, καί τίς προοπτικές, πού θά ἀνοιχτοῦν μπροστά στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, μετά τήν ἀποδέσμευσή Της ἀπό τήν κηδεμονία καί τήν ἐπικυριαρχία τοῦ Κράτους.

Ἡ Ἐκκλησία δέν ἔχει τίποτα νά χάσει μέ τό χωρισμό. Ἀκόμα καί ἂν ὁ παγκόσμιος πνευματικός ὀρίζοντας σκοτεινιάσει ἀφόρητα, ἀκόμα καί ἂν οἱ παράγοντες τῶν διεθνῶν μετεξελίξεων στήσουν τά ὄπλα τους μπροστά στήν πύλη τῆς Ἐκκλησίας, ἀκόμα καί ἂν ἡ διωκτική μανία φτάσει στήν ἐκστρατεία αἱματοκυλίσματος, ὁ Ἐσταυρωμένος Ἰησοῦς καί ἡ Ἐκκλησία Του θά συνεχίσουν νά χύνουν βάλσαμο στίς πληγές καί νά ἀναζωογονοῦν τίς ὑπάρξεις.

Οἱ πιό κοντινές μας σελίδες τῆς ἱστορίας μᾶς δίνουν τό μάθημα. Στίς περιοχές τοῦ πλανήτη μας, πού ἐπιχείρησε νά τίς κατακάψει ἡ πύρινη λαίλαπα τῆς ἀθεΐας, ἡ πίστη στό Θεό καί ἡ ἀνάταση τῆς καρδιάς στήν ἄπειρη, κρυστάλλινη ἀγάπη Του, δέν ἀφανίστηκαν. Ἡ φωτιά πέρασε. Ὁ τρόμος ἀπλώθηκε ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη. Ἡ ἐλπίδα,

ὄμως, κρατήθηκε, ἀτρόμητη. Καί ἡ μέρα τῆς ἀνάστασης καί τῆς λύτρωσης ἀνέτειλε. Γεμάτη φῶς. Καί φορέας Ἁγιοπνευματικῶν μηνυμάτων.

Ὁ προφητικός λόγος ἔγινε ἱστορία. Σημερινή καί βαθειά ἀποκαλυπτική ἱστορία: «*Ἡ γάρ δρόσος ἡ παρά σου ἴαμα αὐτοῖς ἐστίν, ἡ δέ γῆ τῶν ἀσεβῶν πεσεῖται*» (Ἦσ. κστ' 19).

Νοιώθω τή δέσμευση καί τήν ἐσωτερική παρακίνηση, νά πῶ δυό λόγια, γιά τό βηματισμό τῆς Ἐκκλησίας, μετά τήν ἀπαγκίστρωσή Της ἀπό τήν κοσμική ἐξουσία. Ποιές οἱ προοπτικές γιά τήν ἐκκλησιαστική διοίκηση. Ποιό τό Ἐπισκοπικό χρέος. Καί ποιό τό οὐσιαστικό ὠφέλημα τοῦ λαοῦ.

Εἶναι αὐτόδηλο, ὅτι ἀπό τή στιγμή, πού θά ἐπισημοποιηθεῖ τό «διαζύγιο» Κράτους-Ἐκκλησίας, ὀλόκληρο τό βάρος τῆς εὐθύνης, γιά τή χάραξη τῆς καινούργιας πορείας, θά πέσει, μονομερῶς, στοὺς ὤμους τῶν Ἐπισκόπων. Αὐτοί θά πρέπει νά γυρίσουν ἀνάστροφα τίς σελίδες τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας, γιά νά συναντήσουν τήν ἀτμόσφαιρα, τό πνεῦμα καί τήν πρακτική τῆς ἀνεξάρτητης, Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Αὐτοί θά ὑποχρεωθοῦν νά ὀριοθετήσουν, μέ ἱερό δέος καί μέ πεντακάθαρες διαδικασίες, τό Κανονικό πλαίσιο, πού θά τεθεῖ ὡς θεμέλιο στήν αὐτόνομη, Συνοδική λειτουργία. Αὐτοί, θά ὑποσχεθοῦν, ἐνώπιον Θεοῦ καί ἀνθρώπων, ὅτι στίς ἐπισκοπικές καθέδρες καί στήν ὀμήγυρη τῶν Συνοδικῶν διασκέψεων θά προωθήσουν τοὺς ἄριστους, τοὺς ἀνδρες τοῦ ἤθους, τῆς βαθειᾶς θεολογικῆς κατάρτισης καί τοῦ ἀνεξάντλητου ἱεραποστολικοῦ ζήλου.

Αὐτοί θά ἀνοιχτοῦν σέ Εὐαγγελισμό τοῦ λαοῦ καί σέ ἀνασκευή τῶν ἰδεολογημάτων καί τῶν συνθημάτων, πού θολώνουν τόν πνευματικό ὀρίζοντα καί κατατυρανοῦν τίς συνειδήσεις.

Ἴσαμε τώρα, οἱ Συνοδικοί Μητροπολίτες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἰσχυρίζονται-καί ὁ ἰσχυρισμός τους ἀποτελεῖ σύμπτωμα ψευδαίσθησης-ὅτι κυβερνοῦν, μόνοι αὐτοί καί κατευθύνουν, ὑπεύθυνα, τό σκάφος τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλά κάποτε, σέ κάποια στροφή τῶν ἐλιγμῶν τους, σκοντάφτουν στίς κλειστές, ἀμπαρωμένες πόρτες τοῦ κοσμικοῦ γίγαντα. Καί τότε, ἔντρομοι, ἀναγκάζονται νά ὁμολογήσουν-δέν μποροῦν καί δέν τολμοῦν νά τό ἀποκρύψουν-ὅτι ἡ παρέμβαση τοῦ κρατικοῦ παράγοντα καί οἱ ποικίλες πολιτικές καί οἰκονομικές μεθοδεύσεις περισφίγουν τόν ἐκκλησιαστικό διοικητικό μηχανισμό καί, συχνά, τόν σύρουν, ὑπουλα ἢ βίαια, στήν ἐξυπηρέτηση ἀλλότριων ὀραματισμῶν καί ὑποπτων συμπερόντων.

Τό ὑπόδειγμα τῆς δυναμικῆς αὐτοδυναμίας βρίσκεται κρυμμένο καί φυλαγμένο, στά βάθη τῆς ἱστορίας. Εἶναι τό ἀποστολικό καί τό μεταποστολικό status quo καί ἡ φωτεινή Παράδοση, πού μᾶς παραδόθηκε ὡς τό ἀκριβότερο θησαύρισμα.

Γυρίζοντας σ' αὐτή τήν ἱστορική φάση, ἀνακαλύπτουμε στοιχεῖα, δομές καί συμπεριφορές, πού-μόνες αὐτές-ἀναδεικνύουν τήν Ἁγιοπνευματική ὑπόσταση τῆς Ἐκκλησίας, τήν ποιότητα τῆς ζωῆς Της καί τόν πλατύ ὀρίζοντα τῶν μηνυμάτων Της.

Στήν Ἀποστολική καί στή μεταπο-

Ποιμαντικές ἐπισημάνσεις ἀπό τήν παγκόσμια Ὁρθοδοξία.

Ὁ Κύριος ἔχει εἰσέλθει σέ δίκη

(Τό ἄρθρο ἔχει γραφεῖ πρῖν ἀπό 62 χρόνια ἀπό ἕνα μακαριστό ἡδὴ ἅγιο Σέρβο Ἐπίσκοπο μέσα στί ναστικί φυλακί τοῦ Νταχάου. Γράφει πρὸς τό λαό του, ὄχι γιά νά διεκτραγωδίσει τίς διώξεις του, ἀλλά γιά νά ἐκφράσει τί δαθειά του θλίψη γιά τήν πνευματική καί ἠθική κατάρπτωση τοῦ σύγχρονου κόσμου, τήν ὅποια χαρακτηρίζει ὡς «ζωή χωρίς σκοπό καί θάνατο χωρίς ἐλπίδα». Κατά τόν ἅγιο, αὐτή ἡ ἔλλειψη σκοποῦ καί ἐλπίδας ἐξηγεῖ τήν καταστροφή, πού ὑπέστη ἡ Ἑυρώπη τῶν Παγκοσμίων Πολέμων τοῦ 20οῦ αἰώνα. Τό δημοσίευμα, πού καταχωρεῖται πῶ κάτω σέ μετάφραση, εἶναι ἕνα ἀπόσπασμα ἀπό τό ὄντως προφητικό αὐτό κείμενο).

Πῶς θά μπορούσε νά χαρακτηρισθεῖ ἡ Παλαιά Διαθήκη μέ σύγχρονους ὄρους; Θά μπορούσε νά θεωρηθεῖ ὡς τά πρακτικά μιᾶς δίκης μεταξύ τοῦ Θεοῦ καί τοῦ λαοῦ Του, τοῦ περιούσιου λαοῦ τῆς τότε ἐποχῆς. Οἱ προφῆτες λένε σαφῶς ὅτι ὁ Θεός εἰσέρχεται σέ δίκη μέ τό λαό Του (Ἦσ. γ' 13-14, Μιχ. στ' 2, Μαλ. γ' 5). Τά πρακτικά αὐτῆς τῆς δίκης τοῦ Θεοῦ μέ τό λαό τῶν Ἑβραίων, πού κράτησε χιλιάδες χρόνια, ἀποτελοῦν ἕνα τόμο μέ χίλιες καί πάνω σελίδες.

στολική ἐποχή τήν ὀδηγητική εὐθύνη τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας καί τήν ἀρμοδιότητα ἐπίλυσης τῶν ἐμπλοκῶν καί τῶν ποικίλων διαφορῶν, τήν εἶχαν οἱ ἅγιοι. Ὅσο ζοῦσαν οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι, συγκροτοῦσαν τό σῶμα τῆς αὐθεντικῆς διακυβέρνησης τῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν. Καί ἀπό τή στιγμή, πού ἔγειραν στήν κλίνη τοῦ θανάτου καί ἀναπαύτηκαν «ἐν εἰρήνῃ» καί «ἐν προσδοκίᾳ» τῆς λαμπροφόρου ἡμέρας τῆς Ἀνάστασης, τό λειτούργημά τους πέρασσε στά χέρια τῶν ἁγίων διαδόχων τους. Τῶν Πατέρων μας, πού μάθαμε νά τούς τιμοῦμε καί νά τούς ἀναγνωρίζουμε γιά δασκάλους μας. Τῶν κα-

Διαβάζοντας τά πρακτικά αὐτά τῆς ἀρχαίας δίκης-τήν Παλαιά Διαθήκη-ὁ καθένας μας νιώθει δύο ἔντονα συναισθήματα. Πρῶτον, θαυμασμό γιά τήν ὑπομονή τοῦ Θεοῦ καί τήν πιστότητά Του σέ ὅσα εἶχε ὑποσχεθεῖ. Δεύτερο, ντροπή γιά τή δολιότητα τοῦ ἐκλεκτοῦ λαοῦ στίς σχέσεις του μέ τό Θεό, τόν Εὐεργέτη του. Ἡ ἀνταρσία αὐτή ἔχει, χωρίς ἀμφιβολία, ἔμπνευση δαιμονική. Οὔτε τό μουλάρι, δέν τηρεῖ τέτοια στάση πρὸς τόν κύριο καί τροφέα του.

θαρῶν συνειδήσεων, πού δέν ὑπέκυψαν στίς σκοπιμότητες καί δέν ἀλλοίωσαν μήτε τό ἦθος τους μήτε τή διδαχή τους. Αὐτοί μᾶς κληροδότησαν τίς πίκρες τους καί τίς χαρές τους. Τή βία, πού προσπάθησε νά ἀσκῆσει πάνω τους ἡ κοσμική ἐξουσία. Καί τό ἀνίκητο θάρρος τῆς ψυχῆς τους, πού ἀντιστάθηκε στους ἐκβιασμούς καί κράτησε ἀνόθευτη τήν Ὁρθόδοξη πίστη.

Αὐτοί καί μόνο αὐτοί, μπορούν νά μᾶς καθοδηγήσουν στήν αὐριανή μέρα τῆς ἐλευθερίας.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Ἐμεῖς ζοῦμε στὸν 20ο αἰῶνα. Δέν ἀνήκουμε πιά στὴν Παλαιά, ἀλλὰ στὴν Καινὴ διαθήκη. Ἡ διαφορὰ εἶναι μεγάλη. Στὴν Παλαιά Διαθήκη ὁ Θεὸς μίλησε μέ τὰ στόματα τῶν Προφητῶν καὶ τῶν Ἀγγέλων. Ἀντίθετα, στὴν Καινὴ Διαθήκη παρουσιάστηκε «ἐν σαρκί» ὡς ἄνθρωπος, καὶ μᾶς ὁμιλεῖ ὁ Ἰδιος. Τί νά πεῖ κανεῖς, ὅταν βλέπει Χριστιανούς νά ἀφήνουν τό φῶς τοῦ Εὐαγγελίου γιὰ νά πᾶνε στό σκοτάδι τῆς Αἰγύπτου; Ὅταν, τόσο ἰσχυρογνώμονες, ὅσο καὶ οἱ Ἰουδαῖοι τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἀντιδικοῦν μέ τό Θεό καὶ ἀρνοῦνται τό Χριστό; Εἶναι πῶς ἀξιοκατάκριτοι καὶ ἀφρονες ἀπό τούς τότε Ἑβραίους, γιατί οἱ τελευταῖοι ὑπῆρξαν θρασεῖς καὶ αὐθάδεις πρὸς τούς Ἀγγέλους, τούς Προφήτες καὶ τούς Δικαίους, δηλαδή, πρὸς τούς δούλους τοῦ Κυρίου. Ὅχι πρὸς Αὐτόν τόν Ἰδιο.

Ἐάν ἤθελε κανεῖς νά βρεῖ ἕνα χαρακτηρισμό γιὰ τὴν ἱστορία τῶν τριῶν αἰῶνων-18°, 19° καὶ 20°-δέ θά μπορούσε νά βρεῖ καταλληλότερο ἀπὸ τό: «Τὰ πρακτικά τῆς δικῆς μεταξύ Εὐρώπης καὶ Χριστοῦ», διότι ὅλα τὰ σημαντικά γεγονότα στὴν Εὐρώπη αὐτῆς τῆς περιόδου, μέ τόν ἕνα ἢ τόν ἄλλο τρόπο, νά κάνουν μέ τόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό. (Σημ. μετ. προφανῶς, ὁ συγγραφέας χαρακτηρίζει ὡς «Εὐρώπη», ὄχι τούς ὅποιους πολιτικούς σχηματισμούς τῶν εὐρωπαϊκῶν λαῶν, ἀλλὰ τίς ιδέες καὶ τὴ στάση ζωῆς, πού φύτρωσαν καὶ κυριάρχησαν στὴν Εὐρώπη, ἰδίως μετὰ τό διαφωτισμό).

Συγκεκριμένα, ἡ ἀντιδικία μεταξύ Εὐρώπης καὶ Χριστοῦ βαίνει ὡς ἑξῆς:

Ὁ Χριστὸς ὑπενθυμίζει στὴν Εὐρώπη ὅτι ἔχει βαπτισθεῖ στό Ὄνομά Του καὶ ὅτι πρέπει νά εἶναι πιστὴ σ' Αὐτόν καὶ στό Εὐαγγέλιό Του. Ἡ ἐναγόμενη Εὐρώπη ἀπαν-

τᾶ: «Ὅλες οἱ θρησκείες εἶναι ἴσες. Ἐτσι μᾶς δίδαξαν οἱ Γάλλοι Ἐγκυκλοπαιδιστές καὶ εἶπαν ὅτι εἶναι λάθος νά λέμε σέ κάποιον ὅτι εἶναι ὑποχρεωμένος νά ἀσπασθεῖ κάποιαν ἀπὸ αὐτές. Ἡ Εὐρώπη εἶναι ἀνοιχτὴ πρὸς ὅλες τίς θρησκείες καὶ τίς ὅποιες ἐθνικές παραδόσεις, χωρὶς νά εἶναι προσκολλημένη σέ καμιά ἀπὸ αὐτές, καθὼς ἐπιθυμεῖ νά ἐξυπηρετήσῃ πρῶτα καὶ κύρια τίς κυριαρχικές βλέψεις τῆς. Ὅταν θά ἔχει ἐπιτύχει αὐτούς τούς πολιτικούς στόχους τῆς, τότε γρήγορα θά τακτοποιήσῃ τούς λογαριασμούς τῆς μέ αὐτές τίς λαϊκές δοξασίες».

Ὁ Χριστὸς ἐρωτᾷ μέ θλίψη:

«Πῶς μποροῦν οἱ ἄνθρωποι νά ζήσουν μόνο μέ κυριαρχικές, δηλαδή, ὑλιστικές προοπτικές; Μόνο τὰ ζῶα ἐπιθυμοῦν τὴν ὑλικὴ τους τροφή καὶ τίποτα ἄλλο. Ἐγὼ θέλησα νά σᾶς κάνω θεούς καὶ παιδιά τοῦ Θεοῦ καὶ σεῖς ἐπιθυμεῖτε νά γίνετε σάν τὰ ζῶα, τὰ ὑποζύγια, πού τὰ φορτώνουν». Ἡ Εὐρώπη, ὅμως, ἀνταπαντᾷ: «Εἶσαι παρωχημένος. Ἀντὶ γιὰ τό Εὐαγγέλιό σου, ἐμεῖς ἔχουμε ἀνακαλύψει τὴ ζωολογία καὶ τὴ βιολογία. Τώρα γνωρίζουμε ὅτι εἴμαστε ἐξελιγμένοι ἀπόγονοι οὐραγκοτάγκων καὶ γοριλῶν. Δέν εἴμαστε δικοὶ σου, οὔτε τοῦ Οὐράνιου Πατέρα σου. Τώρα τελειποιῦμε τούς ἑαυτούς μας γιὰ νά γίνουμε θεοί, γιατί δέν ἀναγνωρίζουμε κανένα ἄλλο θεό ἐκτός ἀπὸ τούς ἑαυτούς μας».

Ὁ Χριστὸς ἐπιμένει:

«Εἶστε πῶς σκληροτράχηλοι ἀπὸ τούς παλιούς Ἰουδαίους. Ἀπὸ τό σκοτάδι τῆς βαρβαρότητας σᾶς ὀδήγησα στό οὐράνιο φῶς. Σεῖς, ὅμως, γιὰ ἄλλη μιὰ φορά, ὀρμήσατε ἀκάθεκτοι στό σκοτάδι, ὅπως οἱ χοῖροι ὀρμοῦν στὴ λάσπη. Ἐχυσαν τό αἷμα μου γιὰ σᾶς. Σᾶς πρόσφερα τό αἷμα μου, ὅταν

ὄλοι οἱ Ἄγγελοι σᾶς εἶχαν γυρίσει τὴν πλάτη μὴ ὑποφέροντας τῇ δυσωδία τῆς κολάσεως, πού ἀναδίνατε. Ὅταν εἴσαстан βουτηγμένοι στό σκότος, στήν ἀποφορά τῶν βόθρων, ἐγώ μόνος μου ξεσηκώθηκα καί ἦρθα νά σᾶς φωτίσω καί νά σᾶς καθαρίσω. Ἐπιστρέψτε σέ μένα, ἀλλοιῶς, γιά μιὰ ἀκόμα φορά, θά μείνετε τυφλοί καί δυσώδεις». Μά ἡ Εὐρώπη χαμογέλασε εἰρωνικά: «Ἄσε μας. Δέν σέ γνωρίζουμε. Ἡ ἑλληνική φιλοσοφία καί ὁ ρωμαϊκός πολιτισμός εἶναι πιό κοντά σέ μᾶς. Θέλουμε ἐλευθερία. Ἔχουμε Πανεπιστήμια. Ἡ Ἐπιστήμη εἶναι τό ἀστέρι, πού μᾶς ὀδηγεῖ. Σύνθημά μας ἔχουμε τό: ἐλευθερία, ἰσότητα, ἀδελφσύνη. Τό λογικό μας εἶναι ὁ θεός τῶν θεῶν. Ἐσύ εἶσαι ἀσιάτης. Σέ ἀπορρίπτουμε. Ἀπλά, εἶσαι ἓνα παραμῦθι, πού τό λένε οἱ παπποῦδες καί οἱ γιαγιάδες μας».

Ὁ Χριστός μέ δάκρυα ἀπαντᾷ:

«Ἔτσι, λοιπόν. Θά φύγω, ἀλλά ἐσεῖς θά δεῖτε καί θά καταλάβετε ὅτι φεύγετε ἀπό τό δρόμο τοῦ Θεοῦ καί παίρνετε τό δρόμο τοῦ διαβόλου. Ἡ εὐλογία καί ἡ χαρά θά σᾶς ἐγκαταλείβουν. Ἡ ζωή καί ὁ θάνατός σας εἶναι στά χέρια Μου, γιατί ἔδωσα τόν Ἐαυτό μου καί σταυρώθηκα γιά σᾶς. Δέν θά εἶμαι, ὅμως, Ἐγώ αὐτός, πού θά σᾶς τιμωρήσει. Οἱ ἁμαρτίες σας καί ἡ ἀποστασία σας ἀπό Ἐμέ τό Σωτῆρα σας θά σᾶς τιμωρήσουν. Σᾶς ἔδειξα τὴν ἀγάπη τοῦ Πατρός καί θέλησα νά σᾶς σώσω διά τῆς ἀγάπης». Σ' αὐτό ἡ Εὐρώπη ἀπαντᾷ προκλητικά: «Ποιά ἀγάπη; Καλοζυγισμένο καί θαρραλέο μίσος γιά ὄλους, πού δέν συμφωνοῦν μαζί μας, αὐτό εἶναι τό πρόγραμμά μας. Ἀντί γιά τὴν προαγωγή τῆς ἀγάπης, ἐμεῖς προτιμᾶμε τόν ἐθνισμό καί τό διεθνισμό, τὴ λατρεία τῆς ἐπιστήμης

καί τῆς κουλτούρας, τὴν αἰσθητική, τὴν ἐξέλιξη. Ἡ σωτηρία μας βρίσκεται σ' αὐτά. Ὅσο γιά σένα, φύγε ἀπό τό δρόμο μας!»!

Ἦ, ἀδελφοί μου! Στίς μέρες μας αὐτὴ ἡ πορεία ἔχει ἦδη συντελεστεῖ. Ὁ Χριστός ἔχει ἐγκαταλείψει τὴν Εὐρώπη, ὅπως κάποτε εἶχε ἐγκαταλείψει τὰ Γάδαρα μετά ἀπό ἀπαίτηση τῶν Γαδαρηνῶν. Εὐθύς, ὅμως, μετά τὴν ἀναχώρησή Του ἀπό τὴν Εὐρώπη, ἄρχισαν οἱ μεγάλοι πόλεμοι, οἱ δυστυχίες, οἱ φόβοι, ἡ καταστροφή, ὁ ἀφαισμός. Ὁ προ-Χριστιανικός βαρβαρισμός ξαναγύρισε στήν Εὐρώπη. Ὁ βαρβαρισμός τῶν Ἀβάρων, τῶν Οὐνων, τῶν Λομβαρδῶν, τῶν Βανδάλων ἦρθε πολλαπλασιασμένος ἐφιαλτικά ἐπὶ ἑκατό. Ὁ Χριστός πῆρε τό Σταυρό Του καί τὴν εὐλογία Του καί ἔφυγε. Σκότος καί δυσσομία κατέκλυσαν τὰ πάντα. Ἰδού, λοιπόν, ἀποφασίστε μέ ποιόν θέλετε νά εἴστε: μέ τὴ σκοτεινὴ καί δυσώδη Εὐρώπη, ἢ με τό Χριστό. Ἀμήν.

+ ὁ Ἀχρίδος καί Ζίτσης
Νικόλαος (Βελμιρόβιτς).

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ Δε-
καπενθήμερο Δελτίο
Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης
Κωδικός 2360
Ἰδιοκτῆτης - Ἐκδότης
ὁ Μητροπολίτης
Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ
Διεύθυνση
19011 Αὐλών Ἀττικῆς
Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ
Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X

ΤΑ ΣΚΑΝΔΑΛΑ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΣΤΗΝ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ

Στην καθημερινή αθηναϊκή έφημερίδα «ΕΣΠΡΕΣΣΟ» τής 14. 5. 2007 καταχωρίζεται ένα φοβερό όσο και θλιβερό δημοσίευμα, με το οποίο έρχεται στη δημοσιότητα ένα ακόμη εκκλησιαστικό σκάνδαλο. Έπιγράφεται «Ίδου ό πατήρ "Αβέρκιος". Κληρικός, βίος και πολιτεία». Δέν θά τοποθετηθούμε στά γεγονότα. Μεταφέρουμε, μόνο, κατά λέξη όρισμένα καίρια άποσπάσματα. Καί διατυπώνουμε τά σχόλια και τούς προβληματισμούς μας στις παραμέτρους εκείνες πού σχετίζονται άμεσα με τό άνακύψαν ζήτημα και προκαλούν εύλογες άνησυχίες στό πλήρωμα.

«Ό gay άρχιμανδρίτης πού ξεκίνησε πριν από δεκαπέντε χρόνια από τή Μητρόπολη Δημητριάδος, πέρασε από τήν Άρχιεπισκοπή Άθηνών, τήν Άρχιεπισκοπή Θυατείρων-Μεγ. Βρετανίας και έπέστρεψε ως καθηγητής Θεολογίας σέ σχολείο στην Άθήνα, εΐναι ό Άβέρκιος. Δηλαδή, ό έμπνευστής του: "Κληρικοί Άδελφοποιημένοι", του blog πού άγωνίζεται για τήν άναγνώριση και ύποστήριξη όμοφυλόφιλων άρχιμανδριτών της Έκκλησίας τής Ελλάδος. Ό 39χρονος σήμερα Φ. Γ. ξεκίνησε από νησί και είκοσι τεσσάρων έτών έφθασε στό Βόλο. Όνειρό του ήταν νά γίνει κληρικός, παρά τίς αντίρρήσεις των δικών του ανθρώπων. Όπλισμένος με τό πτυχίο Θεολογίας και τόν διακαή πόθο του νά διακονήσει στην Έκκλησία, άναζητεί και βρίσκει στέγη στη Μητρόπολη Δημητριάδος. Νέος, σοβαρός με

εύχέρεια λόγου και όμορφη παρουσία, χειροτονείται διάκος από τόν τότε μητροπολίτη Δημητριάδος κ. Χριστόδουλο, τόν σημερινό Άρχιεπίσκοπο στις άρχές της δεκαετίας του 1990. Σύντομα ό κ. Χριστόδουλος του άπονέμει τό όφίκιο του Άρχιμανδρίτη... Τό 1998, όταν ό κ. Χριστόδουλος εκλέγεται Άθηνών και Πάσης Ελλάδος, ό νεαρός άρχιμανδρίτης, όπως και άλλοι συνεργάτες του κ. Χριστοδούλου, έρχεται στην Άθήνα, στό πλευρό του Άρχιεπισκόπου. Ο Φ. Γ. όρίζεται προϊστάμενος σέ μεγάλο ναό των βορείων προαστίων και παράλληλα έχει μιá καλή θέση σέ περιοδικό πού εκδίδει ή Άρχιεπισκοπή.

Όλα κυλούν όμαλά, ώσου ζαφνικά τό 2002 ό Άρχιεπίσκοπος του δίνει άπολυτήριο. Σύμφωνα με φήμες, κάποιοι πληροφορούν στενό συνεργάτη του Άρχιεπισκόπου ότι ό άρχιμανδρίτης τά βράδια κυκλοφορεί με «σπόρ ένδυμασία σέ στέκια όμοφυλόφιλων»... Στά μέσα του 2002, άπολυμένος πιά από τήν Άρχιεπισκοπή Άθηνών, ό Φ. Γ. βρίσκεται στην Άρχιεπισκοπή Θυατείρων και Μεγ. Βρετανίας, πού ύπάγεται στό Οικουμενικό Πατριαρχείο. Στη βρετανική πρωτεύουσα ό άρχιμανδρίτης βρίσκει τήν έλευθερία του. Στέκια του εΐναι τά gay bar του Λονδίνου, όπου φυσικά εμφανίζεται με πολιτική περιβολή... Τά άποκαλυπτικά νέα δέν άργούν νά φθάσουν στά αυτιά του Άρχιεπισκόπου και ό άρχιμανδρίτης ύποχρεούται νά άποχωρήσει άρον άρον και

ἀπὸ τὴν Ἀρχιεπισκοπὴ Θυατείρων καὶ Μεγ. Βρετανίας, προτοῦ ξεσπάσει σκάνδαλο. Ὁ Βρετανὸς ἐραστὴς δὲν τὸν ἀκολουθεῖ στὴ φυγὴ του. Ἐπειτα ἀπὸ τρία χρόνια παραμονῆς στὸ Λονδίνο, ὁ Φ. Γ. ἀναγκάζεται νὰ ἐπιστρέψει στὴν Ἀθήνα τὸ (2005), ὅπου μὲ τὴ βοήθεια κάποιου βοηθοῦ ἐπισκόπου βρίσκει ἐργασία ὡς καθηγητὴς Θεολογίας σὲ σχολεῖο. Ἐκεῖ παραμένει μόνο γιὰ ἓνα χρόνο, ἀφοῦ γιὰ κακὴ του τύχη(;) γίνεται γνωστὸ ὅτι εἶναι μέλος τοῦ gaydar καὶ σχετικὸ ὑλικὸ μὲ φωτογραφία του φθάνει στὴ διεύθυνση τοῦ σχολείου. Τὴν ἐπομένη κιόλας ἡμέρα ὁ ἀρχιμανδρίτης καθηγητὴς Θεολογίας ἀπομακρύνεται... Ἀπὸ τὸ 2006 ὁ gay ἀρχιμανδρίτης εἶναι ἄνεργος καὶ χωρὶς ἐκκλησιαστικὴ στέγη, ἀφοῦ καὶ ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο ἔλαβε ἀπολυτήριο. Κάποιος, ὅπως προαναφέραμε, ἔσπευσε νὰ ἐνημερώσει τὸ Φανάρι, μὲ ἔντυπο ὑλικό, γιὰ τὶς ὁμοφυλοφιλικὲς δραστηριότητες τοῦ ἀρχιμανδρίτη...».

Ὅσα λεπτομερῶς καὶ μὲ βάση συγκεκριμένες ἀναφορὲς παρατίθενται σ' αὐτὸ τὸ δημοσίευμα, πού ἐπώνυμο ὑπογράφεται, εἶναι ἄκρως ἀνησυχητικὰ καὶ θλιβερά. Καὶ δὲν μπορούμε νὰ μὴν τὸ δεχθοῦμε τουλάχιστον ὡς ὑπαρκτὸ ἐπώνυμο δημοσίευμα. Τὸ παράδοξο ὅμως εἶναι ὅτι τὸ ἄγνωστο σὲ μᾶς πρόσωπο, πού ἐμφανίζεται ὡς πρωταγωνιστὴς αὐτῶν τῶν γεγονότων, φέρεται, σύμφωνα μὲ τὶς δημοσιογραφικὲς περιγραφὲς καὶ μένουμε σ' αὐτές, ὅτι ξεκίνησε τὴν ἱερατικὴ του πορεία ἀλλὰ καὶ ὅτι συνέχισε γιὰ ἄρκετὰ χρόνια καὶ τὴ μετέπειτα ἐκκλησιαστικὴ του ἐξέλιξη κοντὰ στὸ περιβάλλον τοῦ τότε Μητροπολίτη Δημητριάδος καὶ μετέπειτα Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου.

Ὅπως εἶπαμε δὲν θὰ τοποθετηθοῦμε στὶς παράδοξες περιγραφὲς τῶν γεγονότων. Ἐπιβάλλεται ὅμως νὰ διατυπώσουμε τοὺς ἔντονους προβληματισμοὺς μας καὶ νὰ ἐκφράσουμε τὶς βαθεῖες ἀνησυχίες μας καὶ

τὶς εὐλογες ἀπορίες μας. Γιατί τὸ φαινόμενο δὲν εἶναι οὔτε ἐπουσιῶδες οὔτε στιγμιαῖο καὶ δυστυχῶς οὔτε καὶ τὸ μοναδικό. Καὶ θὰ εἶμαστε ἀπολύτως σαφεῖς καὶ συγκεκριμένοι, ἀκολουθώντας ἀκριβῶς τὰ γεγονότα καὶ τὶς περιγραφὲς τοῦ ἐπίμαχου δημοσιεύματος.

1) Ὁ 39χρονος σήμερα (ἄγνωστος κατὰ τὰ στοιχεῖα του) πρωταγωνιστὴς φέρεται ὅτι «στὶς ἀρχὲς τῆς 10ετίας τοῦ 1990» χειροτονεῖται διάκονος στὴ Μητρόπολη Δημητριάδος ἀπὸ τὸ σημερινὸ Ἀρχιεπίσκοπο. Εὐλογα λοιπὸν ἀνακύπτει τὸ ἐρώτημα. Ἄν αὐτὸ εἶναι ἀκριβές, δὲν θὰ ἔπρεπε, ὅπως ἐπιβάλλεται ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴ τάξη, ὁ χειροτονήσας τὸ νεαρὸ ὑποψήφιο Μητροπολίτης νὰ ἐρευνήσῃ ἐπισταμένως καὶ πρὸς κάθε κατεύθυνση γιὰ τὸ ποῖον αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ, νὰ ζητήσῃ πληροφορίες καὶ στοιχεῖα γιὰ τὸ ἦθος καὶ τὴ ζωὴ του, ἐνόψει μάλιστα καὶ τοῦ πολὺ νεαροῦ τῆς ἡλικίας του;

2) Ὁ νεαρὸς διάκονος «δυσὸν χρόνια ἀργότερα» φέρεται ὅτι χειροτονεῖται σὲ ἱερέα καὶ πάλι ἀπὸ τὸν κο Χριστόδουλο, ὁ ὁποῖος σύντομα τοῦ ἀπονέμει καὶ τὸ ὀφίκιο τοῦ Ἀρχιμανδρίτη. Καὶ πάλι ἀνακύπτει τὸ ἴδιο ἐρώτημα. Οὔτε καὶ τώρα δὲν φρόντισε ὁ προωθήσας τὸ νεαρὸ κληρικὸ Ἀρχιερέας νὰ μάθει ἢ νὰ πληροφορηθεῖ γιὰ τὸ ἦθος του, ἀφοῦ οἱ σοβαρὲς αὐτὲς ἰδιαιτερότητες ὅπως σήμερα δημοσίως προβάλλονται, γίνονται συνήθως γνωστὲς, ἂν ὄχι σὲ εὐρύτερο κύκλο, τουλάχιστον στὸν κοντινὸ του περίγυρο καὶ σχολιάζονται;

3) Τὸ ἔτος 1998 ὁ κο Χριστόδουλος ἐκλέγεται Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν. Καὶ πάλι κοντὰ του (πάντα κατὰ τὸ δημοσίευμα) ὁ νεαρὸς Ἀρχιμανδρίτης. Ἐρχεται στὴν Ἀθήνα ἀπὸ τὸ Βόλο. Φέρεται νὰ τοποθετεῖται «προϊστάμενος» σὲ μεγάλο Ναὸ τῶν Β. Προαστίων καὶ παράλληλα «σὲ καλὴ θέση» στὴν ἐκδοση περιοδικοῦ τῆς Ἀρχιεπι-

σκοπής. Ἡ κατάσταση αὐτὴ διατηρεῖται μέχρι τὸ 2002. Καὶ πάλι τὸ ἴδιο ἐρώτημα ἔρχεται στὸ προσκήνιο. Μὰ τίποτε δὲν μάθατε, τίποτε δὲν ἀκούστηκε γι' αὐτὸν τὸν κληρικό ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια ποὺ ξεπερνοῦν τὴ δεκαετία; Καὶ γιὰ ποιά ἰδιαίτερα προσόντα διακρινόταν, ὥστε ἀπὸ τὴ χειροτονία του μέχρι τὸ ἔτος 2002 νὰ προωθείται σὲ σοβαρὲς ἐκκλησιαστικὲς θέσεις;

4) Σύμφωνα πάντα μὲ τὸ δημοσίευμα καὶ τὶς περιγραφές του, τὸ 2002 ἔφθασαν στὸ ἀρχιεπισκοπικὸ περιβάλλον οἱ ἰδιαιτερότητες τοῦ παραπάνω κληρικοῦ. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἔπρεπε ἀμέσως «νὰ ἐκραγεῖ» γιὰ τὴν ἐξαπάτησή του ἐπὶ τόσα χρόνια ἀπὸ τὴ διαγωγή του, νὰ κινήσει τὴν προβλεπόμενη ἐκκλησιαστικὴ διαδικασία καὶ νὰ διατάξει πάραυτα «ἐδῶ καὶ τώρα» ἀνακρίσεις, ποὺ θὰ ὀδηγοῦσαν, σὲ περίπτωση ἐπιβεβαίωσης τῶν στοιχείων, ἀκόμη καὶ στὴν καθάρηση τοῦ νεαροῦ κληρικοῦ ποὺ ἀνῆκε στὴν ἐκκλησιαστικὴ του δικαιοδοσία. Τίποτε ὅμως ἀπ' αὐτὰ δὲν ἐγίνε. Ὅπως μᾶς πληροφορεῖ τὸ δημοσίευμα, ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος Ἀρχιμανδρίτης ἔλαβε «ἀπολυτήριο» (ἐκκλησιαστικῶς=μετάθεση) γιὰ τὴν Ἀρχιεπισκοπὴ Θυατείρων τῆς Μεγ. Βρετανίας. Καὶ προφανῶς, κατὰ τὴ συνήθη ὀρολογία σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις, θὰ ἀναγράφεται στὸ «ἀπολυτήριο γράμμα» ὅτι «διατηρεῖ ἀκώλυτον τὴν ἱερωσύνην!» Καὶ κάθε καλόπιστος ἀναγνώστης τοῦ δημοσιεύματος διερωτᾶται: Γιατί ἀντὶ τῆς πειθαρχικῆς (ἐκκλησιαστικῆς) δίωξης, προτιμήθηκε τὸ «ἀπολυτήριο» γιὰ τὴ μετάθεσή του σὲ ἄλλη Μητρόπολη;

5) Καὶ ἡ ἀφήγηση στὸ ἐπίμαχο δημοσίευμα συνεχίζεται. Μετὰ τρία χρόνια παραμονῆς στὴν Ἀρχιεπισκοπὴ Θυατείρων ἐπιστρέφει στὴν Ἀθήνα, ὅπου «μὲ τὴ βοήθεια κάποιου βοηθοῦ Ἐπισκόπου» (ποιᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς;) τοποθετεῖται καθηγητῆς τῆς Θεολογίας σὲ Σχολεῖο! Ἡ τελευταία

αὐτὴ ἐξέλιξη δὲν εἶναι μόνο περιεργὴ ἀλλὰ καὶ προκλητικὴ. Καὶ ἦταν ἡ κατάληξη ὄλων τῶν παραπάνω συμπεριφορῶν, ποὺ τὸν ὀδηγήσαν νὰ γίνε ἀκόμη καὶ δάσκαλος τῶν παιδιῶν μας!

Μὲ αὐτὴ τὴ σειρά τῶν γεγονότων περιγράφεται στὸ δημοσίευμα ἡ ἱστορικὴ διαδρομὴ τοῦ ἄγνωστου σὲ μᾶς κληρικοῦ. Καὶ μὲ τὶς εἰσαγωγικὲς μᾶς σκέψεις ἐπισημάνσαμε ρητῶς ὅτι δὲν θὰ πάρουμε θέση στὶς ἰδιαιτερότητές του. Ἀκολουθήσαμε, κατὰ τὴ διατύπωση τῶν προβληματισμῶν καὶ τῶν ἀνησυχιῶν μας, τὴν ἐξελικτικὴ πορεία τῆς ὑπόθεσης, ὅπως αὐτὴ μὲ συγκεκριμένες ἀναφορὲς παρατίθεται στὸ ἐπώνυμο δημοσίευμα τῆς ἐφημερίδας. Ἐναπόκειται τώρα στὴν ἐκκλησιαστικὴ διοίκηση νὰ τοποθετηθεῖ ἀμέσως ἐπὶ τοῦ σοβαροῦ αὐτοῦ ζητήματος, νὰ πάρει σαφῆ θέση, νὰ διαλευκάνει τὶς πτυχές τοῦ προβλήματος καὶ νὰ μὴν ἀφήσει καὶ ἐδῶ ἀναπάντητα τὰ ἐρωτήματα καὶ τὶς ἀπορίες ποὺ ἀνακύπτουν ἀπὸ τὶς περιγραφές τοῦ δημοσιεύματος.

ΕΠΙΜΕΤΡΟ: Καὶ τὸ ἐπίμαχο δημοσίευμα καταλήγει μὲ τὴ θλιβερὴ εἶδηση: «Πρὶν ἀπὸ περίπου ἓνα μῆνα ὁ Φ. Γ. στήνει ἓνα blog, τὸ "Κληρικοὶ Ἀδελφοποιημένοι", ὅπου ἐκεῖ μὲ τὸ ψευδώνυμο "Ἀβέρκιος" ἀναφέρει ὅτι "πολλοὶ ἀρχιμανδρίτες, ἀλλὰ καὶ κληρικοὶ εἶναι ὁμοφυλόφιλοι καὶ εἶναι ὑποκρισία νὰ μὴν τοὺς ἀποδέχεται ἡ Ἐκκλησία". Τὸ blog αὐτὸ τὸ γνωρίζουν ὅλοι οἱ Μητροπολίτες».

Ἡ τελευταία αὐτὴ ἀναφορὰ ἀποτελεῖ ἓνα ἀκόμη πρόσθετο λόγο καὶ ἐπιβάλλει τὴν ἄμεση παρέμβαση τῆς διοικήσεως Ἐκκλησίας, ἀφενὸς γιὰ νὰ γίνε ἀμέσως περαιτέρω ἔρευνα καὶ ἀφετέρου γιὰ νὰ δοθοῦν στὸ πλήρωμα οἱ δέουσες ἀπαντήσεις, τὶς ὁποῖες αὐτό, ὄχι μόνο τίς ἀναμένει, ἀλλὰ καὶ τίς ἀξιώνει.

ὁ Σχολιαστής

Περιεχόμενα τόμου 2007

Κύρια άρθρα

«Περιπατεῖν ἐν ἀληθείᾳ» 196, 1. Μιά ἀμερόληπτη κρίση... 197, 1. Κατάθεση συντριβῆς. 198, 1. Ἡ κοινὴ ἀγωνία, 199, 1. Διαφωτιστές καὶ σκοταδιστές, 200, 1. Ἱστορικός ἰσολογισμός, 201, 1. Στέφανον ἐξ ἄκανθῶν, 202, 1. Ἀθεϊσμός σκοπιμότητας; 203, 1. Ἐμπονὴ διάγνωση, 204, 1. Ἡ ὀδυνερὴ ἐμπειρία μου, 205, 1. Ἡ πλασματικὴ παγγνωσία μας, 206, 1. Ἀπὸ τὴν ἀγνωσία στὴ γνῶση, 207, 1. Γιατί;... 208, 1. Φύλλα μητρώου, 209, 1. Ἀσυμμάζευτη ἔπαρση, 210-211, 1. Ἡ θεοποίηση τῆς ἐξουσίας, 212, 1. Ἐνταγμένη καὶ στρατευμένη ἀθεΐα, 213, 1. Ἐπιλογὲς εὐθύνης, 214, 1. Ἀπὸ τὸ ἴδιο ἐφαλτήριο, 215, 1. Στὴν παρυφὴ τοῦ παράλογου, 216, 1. Γιατί οἱ ἐκρήξεις; 217, 1. Τὸ κολύμπι στὴν ἀκροθαλασσιά, 218, 1. «Ἐκζητοῦντες ποῦ ἐτέχθη» 219, 2.

Ἄρθρα γραμμῆς

Ἐκκλῆση στὸν Μητροπολίτη Νικόλαο Χατζηνικολάου, 196, 8. «Πέραν πεδίων», 197, 3. Συνοδικὴ πενία (3), 198, 4. Συνοδικὴ πενία (4), 199, 3. Καθαίρεστε τὸν ἐπίσκοπο, 200, 3. Κομπασμός γιὰ τὸ τίποτα, 201, 4. Βιασμός τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας, 202, 4. Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος Κωνσταντῖνος, 203, 4. «Προφάσεις ἐν ἀμαρτίαις», 203, 6. Ἡ γάγγραινα, 204, 4. Ἀμάρτησα γιὰ τὸν πατέρα μου, 205, 4. Οἱ «ληγμένες» φιγούρες, 206, 4. Ἱστορικά ἀποτυπώματα, 207, 4. Ἀπολογία διὰ τρητῆ, 208, 4. Ἡ ταυτότητα τῆς Ὀρθοδοξίας σήμερα, 209, 4. Ἀξιοκρατία ἢ ἀναξιοκρατία; 210-211, 4. Ὁράματα καὶ θεάματα, 212, 4. Ὁμαρμαρωμένος δικαστῆς, 213, 4. Ὠρα Μηδέν, 214, 4. «Ἐν λόγῳ... καὶ ἐν διαλόγῳ», 215, 4. Ἐξοδος στὴν ἐλευθρία, 216, 4. Οἱ δελφίνοι τοῦ «χθές» καὶ τοῦ «σήμερα», 217, 3. Ὁ στεναγμός ἑνὸς μάρτυρα, 218, 4. Ἐμπειρίες αἰῶνων, 219, 3.

Συνεργάτες

Συν. Θέσεις, Ἀντιθέσεις καὶ εὐθύνες, 196, 12. Συν. Ἀναπάντητα ἐρωτήματα, 197, 9. Ε. Χ. Οἰκονομάκου: Τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, 197, 12. Ε. Χ. Οἰκονομάκου: Ἡ γυναικεῖα πνευματικότητα, 198, 12. Μακαβαίου: Ἐνωσις ἢ διπλωματία, 199, 14. Σχολιαστῆ: Ἐκκλῆσια καὶ νεολαία,

200, 9. Γενετήσιες Διαστροφές καὶ Ἐκκλῆσια, 200, 11. Ε. Χ. Οἰκονομάκου: Κλῆρος; καὶ λαὸς στὴ θεῖα λατρεία, 201, 14. Ε. Χ. Οἰκονομάκου: Ἡ μεγαλοσύνη τῆς ἱερατικῆς διακονίας, 202, 13. Ε. Χ. Οἰκονομάκου: Οἱ λαϊκοὶ στὴ Θεῖα Λατρεία, 203, 14. Σ. Κ.Χ. Οἱ αὐτο-αγιογραφούμενοι, 204, 16. Συν: Εἰς μνημόσυνον, 205, 12. Μακαβαίου: Χριστόδουλος κρινόμενος καὶ ἀπαντῶν, 205, 15. Μακαβαίου: Ἄρση ἐπιτιμίου ἢ ἐμπαιγμός; 206, 10. Σχολιαστῆ: Σκάνδαλα... μετὰ τὴν «αὐτοκάθαρση» 206, 12. Σ. Κ.Χ. Οἱ Πόντιοι Πιλάτοι, 206, 14. Σχολιαστῆ: Προσωπικὰ δεδομένα Ἱεραρχῶν, «νεότερες ἐξελίξεις», 207, 12. Σχολιαστῆ: Οἱ διακοπὲς στό Παρίσι «καὶ πάλι στό προσκήνιο», 208, 14. Ε. Χ. Οἰκονομάκου: Τὰ «ἀμαρτήματα» τοῦ Νῶε, 209, 13. Σχολιαστῆ: Τὰ ἐπιτίμια τῆς ἀκοινωνησίας καὶ ἡ θλιβερὴ κατάληξή τους, 210-211, 14. Συν.: Σοβαρὲς Παράμετροι ἀπὸ τὴν πρόσφατη δοκιμασία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, 212, 13. Σ.Κ.Χ. Ἡ «Ἀλληλεγγύη» βλάπτει σοβαρὰ τὴν ὑγεία! 213, 15. Ὁ σκανδαλιζόμενος: Πρὸς Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη, 214, 11. Ἡμετάνοια τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, 214, 15. Σ.Κ.Χ. Ὅλοι καθαίρετοι, 115, 11. π. Geoffrey Korz: Ἡ ἀκατάλυτη πολιτεία τῶν Οὐρανῶν, 215, 13. Σχολιαστῆ: Ἀνησυχίες καὶ προβληματισμοί, 216, 14. Σχολιαστῆ: «Ἀγαπῶ αὐτὸ ποῦ εἶμαι...» Ν° 2, 217, 11. Ε. Χ. Οἰκονομάκου: Συντήρηση ἢ Ἱεραποστολή; 217, 14. Ε. Χ. Οἰκονομάκου: Ἐκκλῆσια ἢ «Χριστιανικὸς Πολιτισμός», 218, 8. Σχολιαστῆ: «Μικροψυχία» δύο ταχυτήτων, 218, 12. Πρεσβύτερος: Ἡ ὑποκρισία, 218, 15. Ε. Χ. Οἰκονομάκου: Ὁ Κύριος ἔχει εἰσέλθει σέ δίκη 219, 10. Σχολιαστῆ: Τὰ σκάνδαλα καὶ πάλι στὴν ἐπικαιρότητα, 219, 14.

Νεωκόρος

«Κουσουρία» καὶ «κουτσοῦρια». 196, 15. Ἡ γκάφα μου... 197, 15. Χριστόδουλος ὁ Εὐρολιγούρης, 198, 15. Φιλόπτωχο χωρὶς καρδιά, 200, 14. Ἀδερφέ μου, περαστικά σου... 214, 13.

Ψίθυροι

Ποιὸς πατέρας-ποιὸς γιόσι; 202, 16.

Πατερικά

Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου: Περί ἀρετῆς, ἦτοι εἰς τὸν βίον τοῦ Μωϋσέως ΙΙ, 212, 16.

Ἐπιστολές

Χάθηκε τελείως ἢ τσίπα, 200, 15.